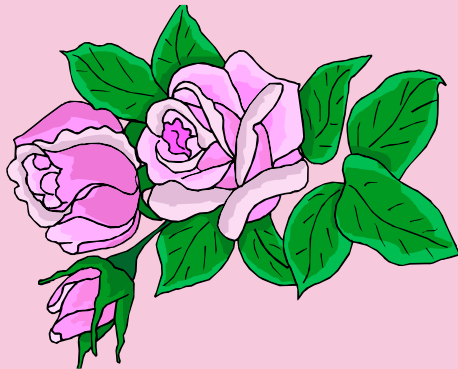

Básním básníš básníme

o přírodě a lásce

Sborník nejlepších prací žáků Libereckého kraje
z let 2006 - 2008

Všem, kteří pokoušejí krásu i ošklivost, tíhu i lehkost slova,
všem, kteří vkládají své myšlenky na papír a svěřují ho počítači,
všem, kteří básní a svou básní sdělují pocity nás všech,
děkuji za jejich snažení a přeji, aby jejich radost přetrvávala.
Protože opravdové psaní je radost, která nekončí.

Ivona Březinová
16. 10. 2007

Vyhodnocení 2. ročníku literární soutěže se uskutečnilo 16. října 2007 v Městské knihovně v Doksech, kde byly účastníkům předány pamětní listy, prezentován Almanach prací a uděleny ceny vítězům a kde se uskutečnil workshop se spisovatelkou Ivonou Březinovou.

Zdejší kraj je plný líbezných i tajuplných míst, kopců, roklí a lesů. Nedivme se, že před více jak 170 lety učaroval i takovému romantikovi, jakým K. H. Máchy byl. Proto se rád vracel, proto sem umístil i svou slavnou báseň Máj.

Naše škola nese básníkovu jméno, které jí bylo uděleno v roce 1960. Při té příležitosti byla v parku před hlavní budovou školy umístěna socha K. H. Máchy. Doksy – Máchovo jezero – Máchův kraj. Dodnes nesou jeho stopy. Na místa, která jsou s básníkem K. H. Máchou spojena, organizuje již řadu let v měsíci dubnu a květnu Městská knihovna Doksy etapové pochody "Máchovi v patách", které vrcholí nočním výstupem na hrad Bezděz.

Přemýšleli jsme, čím připomenout, oživit spisovatelovu výraznou postavu. Naše škola přišla s nápadem rozšířit máchovský kult v rámci projektu „Mácha a my“ o další akce. Jednou z nich je znovuobnovená vědomostní soutěž „Mácha známý – neznámý“ pro 8. a 9. třídy ZŠ a odpovídající ročníky gymnázií na Českolipsku. Jejím garantem je Městská knihovna Doksy.

Něčím úplně novým je dětské tvůrčí psaní. Bylo iniciováno školním projektem „Píšu, píšeš, píšeme“, na který naše škola v roce 2004 získala grant z prostředků Libereckého kraje. Tak se zrodila literární soutěž „Básním, básníš, básníme o lásce a kráse jarní přírody“, tedy téma, kterého se chopil sám Máchy. Snažíme se do soutěže, pravidelně vyhlašované v březnu - měsíci knihy, pokaždé přidat něco nového. V loňském roce jsme ji rozšířili na školy v Libereckém kraji. Letošní 3. ročník je zase inovativní. V čem? Městská knihovna ve spolupráci se školou vypracovala projekt "Máchovský festival", který byl finančně podpořen ministerstvem kultury v rámci grantového programu "Knihovna 21. století". Z jeho prostředků bude uhrazeno zhudebnění nejlepších textů paní Martou Němcovou. Dále projekt podpořilo i město Doksy a díky tomu vyšly zhudebněné texty na CD, proběhly máchovské pochody, uskutečnil se zhudebněný Máj na hradě Bezdězu v rámci Nočního výstupu na Bezděz, soutěže "Mácha a my" a "Po stopách Máchova Máje".

Tento sborník je průřezem úspěšných prací všech tří ročníků literární soutěže podporující tvůrčí psaní dětí a mládeže.

Děkujeme všem, kteří a které do literární soutěže přispěli/y, děkujeme učitelům a učitelkám, kteří a které dbají o jazykovou kulturu a podněcují své žáky i žákyně k tvůrčímu psaní a tím ke zvelebování jejich dětské duše.

Mgr. Marie Korcová, ZŠ K. H. Máchy Doksy
PhDr. Renata Mauserová, Městská knihovna Doksy

1. ročník 2006

Vyhodnocení

POEZIE

1. místo	Anna Šulková	9. A ZŠ Doksy
2. místo	Barbora Myšková	9. B ZŠ Doksy
3. místo	Klára Krausová	8. B ZŠ Doksy

ZVLÁŠTNÍ OCENĚNÍ

Lucie Grolmusová	8. A ZŠ Doksy
Petra Bláhová	8. B ZŠ Doksy
Martina Tomanová	Gymnázium Mimoň

PRÓZA

Martina Tomanová	Gymnázium Mimoň
------------------	-----------------

Proč?

Proč tě vidím vždy tak málo?

Proč ty musíš stále pít?

To pro to mé husté háro

Ty už se mnou nechceš žít?

Vždyť já tě mám tolik ráda!

To ty přece dobře víš

Ne však jako kamaráda

Stále padám níž

Už jsem na dně

Lásko! Kde jsi?

Asi začnu také pít

Večer doma, sama potmě

Tebe bych tu chtěla mít...

Anna Šulková
ZŠ Doksy

Práce získala 1. místo v kategorii Poezie.

Jdi a otevři okno

Jdi a otevři okno
Až ti ráno do postele slunce zasvítí
Jdi a otevři okno
Třeba tam budou rozkvétat stromy
zelená tráva nebo barevné kvítí

Až ti ráno do postele kosák zazpívá
"Jdi a otevři okno
Takhle brzy ráno na řasách trávy
Rosa bývá

Až ráno u postele
tě maminka po vlasech pohladí
Jdi a otevři okno
Uvidíš
jak lehký vánek běží ti po dlani

I kdyby tě ráno neprobudil paprsek
ani kosák ani maminka,
Jdi a otevři okno
Aspoň ti jaro do nového dne zacinká

Barbora Myšková
ZŠ Doksy

Práce získala 2. místo v kategorii Poezie.

Práce, které získaly zvláštní uznání v kategorii Poezie.

Loutka bez hráče

Jsem smutná jako loutka
která nemůže hrát
jako člověk, který se nemůže smát
jako holka, která nemůže kluka milovat
jako mrtvý, který se nemůže
ze života radovat

Slzy mi stékají po tvářích
na nebi už naše společná hvězda nezáří
žár mého srdce už pohasl
když oheň v něm přestal plát
když jsi mě přestal milovat
do plachty plné lásky
přestal vítr vát

Sbohem lásko, tisknu ti ruku naposledy
Už zbudou jen vzpomínky
A neprolomené ledy

Lucie Grolmusová
ZŠ Doksy

Svět, lidská krajina plná melancholie

Když v povětrí zaslechnu první hlásku,
slunce vyjde a rozzáří se v nevinnou krásku,
ne, mé srdce nechladne,
vždyť zahřívá ho sluneční dech,
a když se pomalu rozplývá,
zahalí mne tajemný, poetický svět.

Svět plný duchů, ano tak tomu tajemnému
světu říkáte.

Svět melancholie a rozplývající se poezie,
které se pomalu vlévají do tvé mysli
a
pohladí tě po duši.

Krajina plná melancholie
splyne navždy s tvými smysly,
bude tvou i mou
zahalenou a tajemnou královnou mysli.

Když v povětrí uslyším první hlásku,
slunce vyjde a rozzáří se v nevinnou krásku,
ano, mé srdce se rozbuší,
vždyť zahřívá ho sluneční dech,
a když se pomalu rozplyne,
překvapí mne tajemný, poetický svět.

Sbírka básní - Básně poezii

**Martina Tomanová
Gymnázium Mimoň**

Srdce - duše v lidském těle

V lidském těle duše jest a srdce
duši k pravdě touží vést.

V srdci na křivdy nezbylo místa
však lidská duše není čistá.

I vzbouřila se mysl s duší
zda lidské uši dobře slyší.

Křivda proti spravedlnosti
ztropila boj bez milosti.

Srdce zasáhla krutá zrada
kterou by uzdravila jen mocná pravda.

Pod základy duše hoří.

Chystá se snad k pomstě?

Lidská chtivost, ta se bouří,
bez boje, že neusne.

A tak končí mé povídání
o nespravedlnosti a nařikání.

Sbirka básní - Básně poezii

Martina Tomanová
Gymnázium Mimoň

Odešla mi moje láska

Odešla mi moje láska
zbyla mi z ní sedmikráska
byla bílá jako nebe
miluji jen tebe
Venku zrály klasy
pořád cítím tvoje vlasy

Alois Murga
ZŠ Doksy

Disketa

Viděl jsem na stole disketu
jestli se tedy nepletu.
Vložil jsem jí tedy do disketovky
která mě, bohužel, stála tři stovky.
Disketa nefunkční, už mě to štve
příště už použiji raději CD.
Ze světa PC diskety mizí
úspěchů, bohužel, čím dál miň sklízí.
Není se co divit, místa je málo
kdysi to alespoň, za něco stálo.
Teď je to na nic, sotva pár mega
jak jedna z miliard kostiček Lega.
Ale kupujte diskety, bude to unikát
až na otázku „Co je to?“ budou se vás ptát.

Karel Mery
ZŠ Doksy

Nikdy nezapomenu

Z nebe k zemi padá malá kapka vod,
je těžká, klesá rychle.
Dopadá do širého moře,
kde splývá se zářivou barvou i příslibem,
že se nevzdá.
Slib, jež dala a nevzala jej zpět
obohatí svět.
I když jedinou kapkou bezvýznamnou je,
ví, jak krásné to pro ni je,
jen padat z mraků a splynout
se zrcadlem,
do kterého hledí
vesmír.

Michaela Jirková
ZŠ Doksy

Ostatní práce v kategorii Poezie

Láska

Láska je vzácný jev
je silná jako lev
Láska je krásná chvíle
je delší než míle
Láska je chvíle zapomnění
a krásné lidské snění

Jan Klacek
ZŠ Doksy

Láska

Láska je vodopád vášní
když se za ní rozběhneš
kousek sebe roztrhneš

V čem však je tak zvláštní?

Najednou už nejsi sám
ten druhý je tu pro tebe
snese ti i modré nebe
Tak proč to nejde nám?

Lukáš Dvořák
ZŠ Doksy

Láska

Potká to snad každého,
někomu ublíží, jiného posílí.
Ale v té chvíli je každý šťastný.

Jen pár slov říci o lásce,
v nás ukrytá je,
čeká, než v nás vykvete
zasažena amorovým šípem.
Je štěstím, je smutkem,
léčí i ničí naše bolavá srdce,
ale přec ji chcem poznat,
smějem se i pláčem.

Písně krásné znějí nám,
když na nás někdo křičí
úsměv to napraví,
my v té chvíli netrápíme se ničím.
Jen krásou v duši nám danou
s láskou v ruce ruku kráčíme,
jsme šťastní pospolu, myslíme na sebe,
chcem jen spolu býti,
všechny volný čas v obou prožítí.

Láska krásný cit je,
drží nás nad vodou.
Tak nevzdejte ten boj,
prožijte si tento cit,
který křídla dodá.
Jak opilí si připadáte,
samou láskou i skotačíte,
přátelství všem nabízíte.
Správné je lásku prožít v plné síle.

Vojtěch Heier
ZŠ Doksy

První setkání s ním

Jakoby to bylo před chvílí
Stál na schodech u zámeckých dveří
a oči plné lásky a důvěry
hleděly na má zvědavá kukadla
Čekám a čekala bych až do smrti
Jen stát před ním ještě okamžik
a obdivovat jeho tvář
jež se leskla v záři slunce

**Michaela Jirková
ZŠ Doksy**

Láska

Láska je jako pavučinka,
křehounká jak skořepinka.
Jen dýchneš a už není,
konec bezhlavého snění.

Lásce neporučíš, to ty víš,
nenajdeš před ní dobrou skrýš.
nej mi tvé srdce a volně dýchej,
nikam už oděně nespíchej.

**Jana Skalská
ZŠ Doksy**

Když stromy šumí

Když stromy šumí
slyším tvůj hlas
nic kolem mě není
jen tebe slyším zas.

Když jsem tě poprvé uviděl
srdce mě zvláště tlouklo
tenkrát na kameni jsem seděl
srdce mi ihned vzplanulo
vzplanulo láskou k tobě.

Proč se to nemůže stát znovu?
Proč už tu nejsme spolu?
Proč už se nemáme rádi?
Proč jsme jen - jen kamarádi?
Proč tě pořád cítím vedle sebe?
Proč je to tak těžké
bez tebe?

Jan Lamper
ZŠ Doksy

Láska je jako voda

Láska je jako voda.
Nikdy nevíš, kde vytryskne
pramen lásky či vody.
Ať vytryskne cokoliv,
potřebuješ to k životu.
Představ si pramen života bez lásky,
bez vody.
Láska i voda -
obě jsou si velice podobné.
Ale ten velký cit ke své lásce
nikdy vodou neuhasiš.
Cit
ten neukryješ ani neuhasiš
jen tak.

Jaroslav Jančar
ZŠ Doksy

Sen

Láska, co přechází v sen
sen, co přejde v zoufalý den

Lásko, zoufám kvůli tobě
lásku chci vložit i do tebe
nejen ji mít jako sen v sobě

Nechci být sama
chci být s tebou
a lásku ti oplácet něhou

Láska, co přechází v sen
sen
co přejde možná i v nádherný den

Co je láska

Láska je něco krásného
je to pocit
který potká každého
Nikdo se mu nevyhne
i když utíká
každého zastihne

Láska je jak slunko na nebi
každý den staré
a přece
zas nové vždy

Růže je krásná
ale láska je krásnější
Je to něco, co nezemře
a nikdy neskončí

Tak už víš, co je to láska?

Lucie Grolmusová, ZŠ Doksy

Gotický příběh

Kapitola 6.

Ples krále Ludvíka XI.

Na zámku už byli očekáváni. Theodorik a Svatoslav se odešli připravit na ples. Oba králové seděli v jídelně a popíjeli pohár vína.

Slunci již ubývalo sil a den se krátil. „Každou chvíli by měla přijet Elizabetha s tetou“, říká trochu ustaraně Ludvík, ale to už se rítí posel a oznamuje brzký příjezd princezny. Průvod s Elizabethou na sebe nedal dlouho čekat a kočár tažený čtyřmi statnými koňmi zastavil na nádvoří. Elizabeth pospíchala přivítat svého otce. Zatímco se vítali, druzí zas pokračovali v přípravách na ples. Švadleny, lazebníci a komorné, kuchaři, pomocníci i čeledíni, všichni měli plno práce. Hlavní sál komoří vyzdobili pentlemi, ozdobami a dočista vyleštěné parkety se leskly, jako nejkrásnější diamanty.

Vše bylo připraveno. Ludvík XI. již vítal hosty. Zámecká hudba zněla po chodbách paláce. Tanečníci se dali do tance.

Svatoslav se rozhlížel po sále a obdivoval tančící páry. Pak však uviděl pannu, vcházející do sálu. Měla nejkrásnější šaty ze všech. Svatoslav ihned poznal krásku, se kterou se potkal na trzích v Chrudimi. Je tak krásná. Pořád ji nosil ve svém srdci. Kráčaela přímo k Ludvíkovi.

Začala hrát hudba. Svatoslav se odvážil a vyzval krásnou pannu k tanci. Přikývla a oba vkročili na parket. Tančila lehounce jako pírkó, nožky ladně klouzaly po parketách a její tělo se něžně hýbalo do melodie. Kráska se mu zahleděla dlouze do očí. Svatoslav jí pohled opětoval a oslovil ji: „Mohu se zeptat, krásko, jak se jmenujete a kdo jste?“ „Jmenuji se Elizabeth a jsem dcera krále Ludvíka XI.“, pravila.

To bylo pro Svatoslava velké překvapení, vždyť tou kráskou je princezna a k tomu dcera našeho hostitele. „Krásné jméno,“ zmohl se jen Svatoslav. „To jsi ty, kterého jsem tehdy potkala na trzích? A jak se jmenuješ?“ „Ach, ano, to jsem já,“ odpověděl Svatoslav a řekl jí, jak se jmenuje. Oba se něžně políbili a stále spolu tančili. Slíbili si věrnou lásku a pochopení.

Když ples skončil, vydali se ke králi Ludvíkovi, aby mu oznámili, jak se hluboce milují. Svatoslav krále požádal o ruku princezny. Král se zamyslel a pravil: „Svatoslave, dám ti ruku své dcery Elizabeth, musíš ji však učinit šťastnou“. Král věřil Svatoslavovi a milencům poželhal.

Hned druhý den si oba králové o důležitých věcech pohovořili a dali hlavy dohromady. Za pár dní se vydali na cestu zpět. Karel IV., Mistr Theodorik, král Ludvík XI., ale i Elizabeth se Svatoslavem a jejich družiný. Cesta trvala stejně dlouho jako předtím, téměř čtrnáct dní. V Praze již o návratu krále a návštěvě z Francie věděli, a proto bylo všechno připravené k příjezdu. Šťastně dojeli až na hrad. Přivítali se s lidmi a odpočinuli

si po dlouhé cestě. Po obědě se všichni vydali na procházku Prahou. Navštívili pražské památky i kostel svatého Mikuláše. Milencům se kostel moc líbil, a tak rozhodli, že se zde nechají oddat. Svatba byla krásná. Jídla a pití bylo všude požehnané. Lidé jim popřáli vše dobré do života a každý se za ně modlil. Svatebním darem od Karla IV. dostali novou krásnou chalupu a od krále Ludvíka nový nábytek a nějaké to zvířectvo. Po svatbě se novomanželé rozloučili s přáteli a blízkými. Nastoupili do kočáru s šesti statnými koňmi a odjeli.

V chalupě se zabydlili co by dup a žili si tam šťastně až do smrti. Narodily se jim dvě děti, Anežka a Petr. Když v zemi konečně zavládl klid a mír, začal se do Čech protlačovat rod Jagellonců. Gotika se pomalu mění v renesanci a náš gotický příběh končí, tak jak končí gotika.

(Úryvek z knihy „Gotika“ autorky Martiny Tomanové - Gymnázium Mimoň)

Práce ohodnocena zvláštním oceněním v kategorii Próza.

2. ročník 2007

Poutník Mácha od Jana Konůpka

**Milí
mladí
přátelé,**

již druhým rokem Základní škola K. H. Máchy ve spolupráci s Městskou knihovnou v Doksech v rámci Máchovského festivalu podněcuje vaši literární tvorbu.

Přeji Vám, aby ta nádherná paní Fantazie, která vedla vaši ruku a díky níž jsme mohli vytisknout tento malý sborník, zůstávala dál vaší věrnou přítelkyní i v dalším vašem životě. Vždyť bez ní by nebylo vytvořeno žádné větší dílo.

Mgr. Marie Korcová

Vyhodnocení

POEZIE

1. místo	Lucie Drbohlavová
Josef Kracík	ZŠ Studenec
2. ZŠ Liberecká 26, Jablonec n. N.
2. místo	Vendula Lanková
Eva Skleničková	ZŠ Na Perštýně, Liberec 4
2. ZŠ Liberecká 26, Jablonec n. N.
3. místo	Sabina Nepivodová	ZŠ Doksy

PRÓZA

1. místo	Zuzana Mládková	ZŠ Vysoké nad Jizerou
2. místo	Michaela Jirková	ZŠ Doksy

CENA POROTY

Kateřina Hrdinová	ZŠ Doksy

Hlas lásky

Slza stékající po mé líci
odráží srdce stonající.
Vzpomínka na Tebe ránu drásá,
jen mrtvý klaun tiše jásá.
Zčeřené hladiny klid
chtěl by mi do žil vlít.
Jak zvon bez srdce, jenž stále zvoní,
cítím se, když mluvíš jen a jen o ní.
Když líbáš ji pod rozkvetlou třešni,
moje srdce zoufalstvím běsní.
Já vím, že jsi nikdy nebyl můj,
ale zastav se a chvíli stůj.
Pohlédni do očí, z nichž září vyhaslé hvězdy Jas
a chvilku zkus poslouchat lásky hlas.
Miluji tě, to vím jistě,
tak už mě netrap a neříkej: "Až příště"

**Lucie Drbohlavová
ZŠ Studenec**

Jarní nálada

Ptáci už zpívají
v korunách stromů,
děti ve škole
těší se domů.
Radost poslouchat
ten ptačí zpěv,
zrovinka hrdličky
sedají na větev.
Stromy si šeptají
o zimním spánku,
jaro jim radí:
„Otočte stránku.“
Příroda obléká
zelené pláště,
zvířátka, vylezte,
ty bobře, zvláště.
Přišlo k nám jaro
s ním první máj,
pod třešni rozkvetlou
sejde se ne jeden pár.
Jaro nám nasadí
růžové brýle,
spolu teď strávíme
překrásné chvíle.

**Josef Kracík
2. ZŠ Liberecká 26,
Jablonec nad Nisou**

Práce získaly 1. místo v kategorii Poezie.

Láska

Večer, když slunce zmizí za obzorem,
začíná vlahá letní noc.
Večer, když musím ti říct sbohem,
cítíme oba lásky moc.
Láska je jako slunný jarní den,
je krásná a je svěží.
Jenže láska má mnoho jmen
a najde se jen stěží.
Když ale někdo svou lásku najde,
konečně má jeho život smysl.
A každé ráno, když slunce znovu vyjde,
ovládá láska celou jeho mysl.
Ale ten, kdo neváží si lásky
a nepochopí,
jak může být někdo i s málem spokojen,
ten se svým životem uzavírá sázky
a neumí s úsměvem začít nový den.
Kdyby nebyla láska,
nebyl by ani svět.
Ale co je to vlastně láska -
- to neumí říct žádná z vět.

Eva Skleničková
2. ZŠ Liberecká 26,
Jablonec nad Nisou

Miluji tě

Chci
abys věděl
že miluji tebe
jak slunce miluje nebe
Chci
abys věděl
že miluji tě moc
jak měsíc miluje noc
Chci
abys věděl
že miluji tvé vlasy
jak moře miluje řasy
Chci
abys věděl
že jsi můj sen
na který myslím den co den

Vendula Lanková
ZŠ Na Perštýně,
Liberec

Práce získaly 2. místo v kategorii Poezie.

Práce získala 3. místo v kategorii Poezie.

Den a Noc

Den je krásný a noc temná.
Jak to víš, když noc neznáš.
Je sice temná, ale krásná
Možná, že je den bílý a noc černá.
Tak neblázni a podívej,
jaká je
Noc
Orchidej.

Sabina Nepivodová
ZŠ Doksy

Ostatní práce v kategorii Poezie

Posílám ti pozdrav

Srdečný pozdrav z dálky
od sklenice minerálky
posílá ti dobře známá
nemusí být jmenována
chceš-li vědět, kdo to je
odlep známku, tam to je!

Kateřina Hrdinová
ZŠ Doksy

Chtěl bys...

Chtěl by ses ke mně vrátit zas
A nahradit ten ztracený čas
Tak o tom si nech jen zdát
Já už o tebe nebudu nikdy stát
Možná vrátil se ti zase cit
Ale já už s tebou nechci být
Je to pořád stejné
Neustálý rozchody
Nebude to jiné
Zase jen samé podvody
Tak už mne nech
A jdi si jinam užívat
Snad ztratil jsi dech
Jako já už tolikrát...

**Lucie Grolmusová
ZŠ Doksy**

Anafora jen pro tebe

Jako vítr, který vane do tvých vlasů
Jako oheň, jeho spalující žár
Jako voda, která myje břehy dávných časů
Jako zem, po které tvoje kroky chodí dál

Jako pýcha, co zakalila tvůj zrak
A póly uhasily skryté vášně
Jako srdce, co touží po lásce věčné
Jako život a smrt, jež jsou nekonečné

**Lucie Hradecká
ZŠ Doksy**

Láska

Láska je jako pavučinka
křehoučná jako skořepinka
Jen dýchneš a už není
konec bezhlavého snění

Křičíš, pláčeš někde sám
já už se tě nedočkám
Mé srdce pláče, ty máš léku
stačí mi podat jenom ruku
Pomoz mi vstát
A měj - měj mě rád
nechci už ti pořád lhát
Otevři oči, nechci být sama
zbourej zed', která je mezi náma

Pěkně mě pohlad', ať vím, že mě máš rád
a já v tvém náručí budu už navždy se hřát

Láska

Pro lásku se umírá
pro lásku se žije
věřte mi
není to jiné
Kdyby to jiné bylo
to by se nám nelíbilo
Přiletí motýl
zamotá ti hlavu
a hned ti zvedne náladu
Snad se vrátí
ten motýl zpět...
Kampak mi zase
mohl odletět?

Jitka Szalbotová
ZŠ Bělá pod Bezdězem

Jana Skalská
ZŠ Doksy

Květnová básnička

Příroda je v plném rozpuku,
mezi zvířaty a lidmi je plno rozruchu.
Třešně bíle rozkvétají,
zamilovaní pod nimi lásku si vyznávají.
Louky hrají všemi barvami,
sedmikrásky -
to jsou každodenní jarní krásky .
Vše září jarními náladami,
všude jsou slyšet ptačí hlásky.
Každý den se o krapítek prodlouží,
po májovém dešti je všude plno louží.
Říčky a potoky bublají veselím,
konečně výměna počasí zimního za jarní.
Symbolem jara jsou mláďátka,
rodí se z nich roztomilá malá zvířátka.
Tráva roste a zelená,
příroda je najednou tak radostná.

**Veronika Hušková
1. ZŠ Železný Brod**

Láska

Láska, to je široký pojem
vždy na každého udělá dojem
Člověk dokáže milovat
ale zároveň i fackovat
Slunce ve znamení lásky bývá
muž se ženou se na ulici líbá
Procházím letní loukou
včely se v pylu koupou
Přemýšlím nad krásným hochem
trhám kytky jedním dechem
První máj je lásky čas
už uplynul - a já těším se
za rok až tu bude zas

**Petra Vecková
ZŠ Na Perštýně 404/44,
Liberec 4**

Touha

Proč jsi mého srdce král
Proč jsi mi roky dětství vzal
Proč nesmiš lhát jen sobě
Jsem pro tebe pohřbená tisíc metrů v hrobě
Proč pro tebe nic neznamenám
proč neznámá jsem
Tvé oči a ústa potřebuji každý den
Jako tvoje vlasy chtěla bych být
Pohladit, políbit, o tom můžu jen snít
Moje emoce dávám ti najevo
Chodím pořád za tebou, doprava, nalevo
Pak stačí, aby tvůj pohled zasáhl můj
A mně se chce křičet: „Prosím, stůj!“
Je to jak sen, ty jdeš dál
Proč to děláš
Hloupě ses smál...

Barbora Sedlářová
ZŠ Doksy

Práce získala 1. místo v kategorii Próza.

Dlouhá je cesta poutníková

Hustým lesem stoupá úzká pěšinka. Klikatí se stále výš a výš mezi stromy do prudkého kopce. Les je zahalen do mléčně bílé mlhy, jen jemný ranní vánek našeptává, že je tu nový jarní den.

Kořeny vysokých, starých jehličnanů prolétají stráž. Připomínají hady, kteří se líně plazí přes sebe a čekají na první paprsky slunce, na jejich hřejivé šimrání po zádech. Stoupání je u konce a před námi se rozprostírá mlhavá pomyslná brána. Stačí jenom jedno otočení zlatým klíčem a ... ozvalo se cvak.

Mocná čarodějka příroda otevřela bránu dokořán. Hustou mlhou se probojovaly první sluneční paprsky. Sluníčko se už probudilo, vykulilo se ze svých načechraných peřin a líně si vykračuje po obloze. Před námi ozařilo mýtinu pokrytou koberci čerstvé a načechrané trávy a mechů. Z levé strany je ohraničena skálou. Tento mohutný obr budí respekt. Jakoby dohlížel nad celým tímto místem, byl jeho ochranou i vůdcem. Opodál vyčarovala příroda malou skalnatou vyhlídku. Vchází se na ni po kamenných schůdkách a úplně nahoře se uvelebil velký kámen, na který vždycky sedám.

Z tohoto místa je nejkrásnější výhled do okolí. V dálce je vidět město, malé mraveniště plné těch malých tvorečků a jejich různých chodbiček. Zahýbají vpravo, potom rovně a hned se zase točí doleva. Mezi nimi jsou lajdácky rozházené stromy a keře. Ty jsou zvláštní už jenom tím, že tu jsou a nikdo neví, kde se tady vzaly, zda zasáhla lidská ruka, nebo si tato místa pro ně vybrala náhoda. Jen se podívejte, jak jsou košaté, jak jsou po zimě nabitě energií, silou a touhou růst, plodit a těšit vše živé kolem. Není se ale čemu divit, když celou zimu spaly jako zakleté.

Však i teď vypadá příroda jako zasněžená. Všechny listnáče obalují sněhobílé květy, některé jsou lehce narůžovělé jako šípková poupata a mezi touto záplavou prosvítá ta neopakovatelná jarní zeleň první trávy a mladých lístků. Ve vzduchu se míchají nejrůznější vůně v chutný a lákavý koktejl a vítr mi ho servíruje až sem na vyhlídku. Fialové šeříky lákají na svůj nektar pilné včelky v jejich sametovém medověčerném proužkovaném pyžamu a žádná nemůže tomu vábení odolat. Občas mezi ně zavítá čmelák a ohlásí se svým operním basem.

Sluníčko, ten malý poutník se zlatou holí, už má větší část dnešní cesty za sebou. Jeho záře se ale stále rozlévá do údolí jako hrnec polévky po stole. I v tom lidském mraveništi pode mnou se pořád něco děje a všichni někam stále spěchají. Tady je ale klid. Cítím sladkou vůni pryskyřice, slyším, jak šumí les a stále opakuje tu samou písničku, která se nikdy neoposlouchá. Ptáci přinesli spoustu jarních písniček

a po tom zimním tichu mi připadá, jako by se jim pomíchaly noty, když se jeden přes druhého snaží o co nejskvělejší výkon.

Je mi tu s nimi hezky a mám takový zvláštní, ale příjemný pocit radosti, té tiché, schované někde uvnitř.

Slunce si pospíšilo, už se schovává za hory, sundává své zlaté střevíce, po dnešku prošlapané, a ukládá se do tiché načechrané peřiny snít svůj noční sen. Jeho dnešní pout' skončila.

Na kraj se snáší soumrak, do lesa i do města se vkrádá spánek. Klidné a nerušené snění. Na trůn usedla královna noci, mocná žena s bledou tváří, která svým černým pláštěm, posetým stříbřitými hvězdami, přikryla celou krajinu.

Opouštím toto kouzelné místo a vím, že se sem ráda vrátím. Už se znovu těším na vůni lesa a na jeho stále stejnou, ale zajímavou písničku.

Zuzana Mládková
ZŠ Vysoké nad Jizerou

Práce získala 2. místo v kategorii Próza.

Slunce jako budíček

Pastvu pro oči vnímavého člověka a svěží nádech přináší pohled na vycházející slunce nad obzorem. Úsvit se stane dědicem setmění a převezme pozornost obyvatel, aby mohli zhlédnout koncert probuzených živlů. Noc se přichystala ke tvrdému spánku, jenž jí byl předurčen. Jen tak bude nastolena rovnováha. Ranní nádech přírody, protření kukadel a dlouhé zívnutí předpovídá překvapující zážitky.

Chvění měkké mechové peřiny, zpod níž se právě vychruli obyvatelé lesa, skýtá honbu za potravou. V promoklém houští cosi zatřepotalo křídly, načež vzlétlo. Koruny stromů ochraňovaly před zrakem malá veverčí miminka s roztomilýma pacičkama.

V každém oživne neposedná touha poporůst jen o kousek blíže zářící lampičce na obloze. Jejich zelené dlaně svírají třpytící se kapky rosy, připomínající slzy spadané z oblak. Nepochopitelný vítr si hraje na honěnou. Svou neposedností ohýbá stonky kapradí. Konečky třepotavých, hladkých, nazelenalých prstů ve větru se smočily v průzračné studánce, obklopené kameny, co byly pokryty lišejníkem.

Paprsky se míhají a prostupují mohutnými mraky. Na samém vrcholu kraluje

srdce tepla, na celém světě jediné. Smůla vypouští vábivé vůně, ty poté stoupají k výšinám. Omamují okolí. Slyším šepot stoupající mlhy o tom rozkvětu.

Vše je tak, jak má být. Všude ticho, klid. Jestli však posloucháme bedlivě, pochopíme tu pravou nádheru. Naslouchat můžeme jen tehdy, je-li duše schopna podřídit se. Harmonie s námi prožívá duševní soulad. Ne vždy je k vyjádření důležité mluvit. Jsou i jiná gesta, náznaky či výraz obličeje, kterým dáme najevo spokojenost, stesk anebo smutek. Zde je záměna komunikace s volnými myšlenkami v hlavě. Jak se říká: „Mluvíti stříbro, mlčeti zlato.“

Michaela Jirková
ZŠ Doksy

3. ročník 2008

Vyhodnocení

POEZIE

1. místo	Lenka Střihavková	ZŠ Doksy
	Bára Rejnová	ZŠ Doksy
2. místo	Denisa Pavličková	ZŠ Tyršova, Česká Lípa
	Dominika Brožová	ZŠ Liberecká, Jablonec n. N.
3. místo	Jakub Bína	ZŠ Liberecká, Jablonec n. N.
	Šárka Šolcová	ZŠ Liberecká, Jablonec n. N.
	Klára Mlýnková	ZŠ Liberecká, Jablonec n. N.

PRÓZA

1. místo, 2. místo a 3. místo nebyly uděleny.

Ocenění poroty

Lucie Beckertová ZŠ Liberec, Vrchlického ul.

JSI

Jsi jako zakázané ovoce,
které nemůžu mít.

Jsi jako moje první Vánoce,
o kterých se dá jen snít.

Jsi jako varovná cedule,
na níž je psáno Nevstupovat!

Jsi jako školní tabule,
s nápisem Nemaalovat!

Jsi mé zoufalé snění,
když naše láska upadá.

Jsi důvod mého trpění,
když pláč mě náhle přepadá.

Jsi moje láska jediná,
o kterou zájem mám.

Jsi mého románu hrdina,
ve kterém se nevyznám.

Jsi smutek, jenž zahálí mou tvář,
a já upadám pak na dno.

Jsi anděl, co má nad hlavou zář
a v duši tak prázdno.

Jsi myšlenka, co mám v hlavě
a se kterou chodím spát.

Jsi moje půlka, již potřebuji naléhavě
a nikomu tě nesmím dát.

Jsi kousek mojí duše,
co se ztrácí.

Jsi jak bodající nože,
co rány rozkrvácí.

Jsi trn, co do mě bodá
a bodat nepřestane.

Jsi jako zakalená voda,
v níž srdce moje tone.

Lenka Střihavková
ZŠ Doksy

Pojď...

Pojď, vezmi mě za ruku
a říkej mi hezká slova
Pojď, já chci mít záruku
že to můžu zažít znova
Pojď se mnou, já tě povedu
půjdem jen ty a já
Pojď, já tě na kraj světa dovedu
a budu tebou zadaná
Pojď, my spolu přejdem celý svět
a dokážeš mi, jak mě miluješ
Pojď, nás dva nevrátí nic zpět
Neříkej, že už toho lituješ
Pojď a řekni mi, že to není sen
který si v noci nechám zdát
Pojď a říkej mi pravdu jen
kterou bych měla dobře znát

Lenka Střihavková
ZŠ Doksy

Práce získaly 1. místo v kategorii Poezie.

Recept na věčnou lásku

Až jednou ji potkáš, tu krásku, tu pravou
zkus si chvíli udržet svoji mysl zdravou
 Buď sám sebou a zkus ji oslnit
 Jsi stydlivka? Nenech ji odejít
Až jí jednou řekneš, že se ti líbí
 možná ti za to přízeň svou slíbí

Až zjistíš, že činy znamenají víc než slova
budete spolu a šťastní budete oba
Až budeš ji u sebe pořád chtít mít
 řekne ti, že co není, může být
Až přineseš jí jen tak kytici růží
 ona láskyplně ovine tě svojí kůží
Budete bláznit a vroucně se milovat
 lásku na věky sobě si slibovat

Jednou přijde krize, první, druhá, třetí...
Jak dlouho jste spolu? Už rok? Ten čas tak letí!
Až květiny budeš chtít nosit jiné slečně
vzpomeň si, jak vám bylo spolu pěkně
Vzpomeň si, jak jste chtěli být spolu
 jak z jednoho brčka pili jste colu
Jak nemohli jste bez sebe ani chvíli být
jak chtěli jste spolu pod hvězdami snít
Dlouho přemýšlej, třeba to zachrániš
 vždyť jsi slíbil, že ji nezraníš
 Je přece jaro, lásky čas
 nevzdávej to, bude dobře zas

Denisa Pavlíčková
ZŠ Dr. Miroslava Tyrše, Česká Lípa

Obraz Doriana Graye

I když venku svítá vše se chvěje
tajemství jsou skryta v barvách čaroděje
jsem poslední tah štětcem pro Doriana
Graye
já chci jen porozumět věcem, co se děje
že je...

V barvách smutné duhy jsem Rain Man
z duhy snění
jsem sluhou do setmění
snad se to změní
jen ať prasknou vzteky nevděčníci
za doteky
mizím z kartotéky
chci jen utéct někam s někým...

V kruhu slepých lidí jsem snad jediný
kdo vidí
už mě nikdo neošidí

Už nepočítám vrásky na své tváři
vždyť rám je zpola prasklý tím stářím

Znám doteky jen za skly a frázi:
„Jak se daří?“
Jak jsem přebarveně šťastný
že musím tam
kam patřím
za skříň
pro pár přání
teplo z dlaní

V barvách smutné duhy
splatím všechny dluhy
jsem účet za dobrodruhy
kůň co čeká na ostruhy
v domě, kde si zvykám
sám sobě si vykám
se silou trosečníka už neutíkám
jen stojím v proudu dravé řeky
pro tu chvíli a pro úteky

Já sním si příběh křehký
napůl sám a napůl...

Dominika Brožová
ZŠ Liberecká,
Jablonec nad Nisou

Práce získaly 2. místo v kategorii Poezie.

Tobě

Vždycky jsem se ráda procházela
tichou krajinou plnou života
Stébly bosé nohy hladila
a myšlenkami v jiném světě
čekala na velký zvrát...

Pořád nic
A pak
jsi přišel ty...

Ted' samota mi dobře nedělá
chci být s tebou!

Nevím, co to je
prý se tomu říká láska...
Já se v tom ale nevyznám!
Často nevím, co chci

Úplně jsi mě pobláznil
Jsem jiná, a přece stejná...

Ted' za ruku mě vem
procházet se novým světem
Světlem, kde jsme jen my dva
a jinak ticho plné života

Klára Mlýnková
ZŠ Liberecká, Jablonec nad Nisou

Práce získala 3. místo v kategorii Poezie.

Diagnóza: Zlomené srdce

Pověz, máš mě ještě rád
Nebo cos říkal už dávno neplatí?
Myslela jsem, že spolu se budeme smát
Ne, že smutek mě zachvátí

Vždyť to bylo krásné, bezhlavé
Naše srdce spojila se v jedno
Teď zbývají jen vzpomínky míhavé
A já, sáhla jsem si na dno

Neříkej, že jsi to dělal z donucení
vždyť tím mi jenom ublížíš
Tvůj kamarád si toho možná cení
Ale pravda to není a ty to víš

Mé srdce patřilo ti celé
Však tys mi jenom půlku dal
Druhou půlku věnoval jsi jiné
A tím obě jsi nás obelhal

Klidně si i druhou půlku vem
Já už o ni nestojím
Teď v mém srdci zlomeném
S láskou tvojí zápolím

**Šárka Šolcová
ZŠ Liberecká,
Jablonec nad Nisou**

Práce získala 3. místo v kategorii Poezie.

Princezna

Když za ruku ji chytím
a řeknu, mám tě rád,
v tu chvíli ucítím,
že nechci být jen kamarád .

Hlava se mi točí, srdce buší,
jak dlouho tohle vydržím?
Snad ta dívka aspoň tuší,
že jí ve všem vyhovím.

Nemá chybu, věřte mi to.
Je milá, hodná, líbezná,
někdy je mi velmi líto,
že není moje princezna.

Je to na mně, musím začít,
říct jí všechno do očí.
S tímhle na ni nechci tlačit,
třeba názor otočí.

Jakub Bína
ZŠ Liberecká,
Jablonec nad Nisou

Práce získala 3. místo v kategorii Poezie.

Ostatní práce v kategorii Poezie

Slunce

Když ráno kohout zpívat začne,
probudí se žluté slunce,
usměje se, otevře oči,
před mraky rychle skočí.
Kolem něj se nese zlatá záře,
spícím lidem vždycky káže:

"Honem, je nový den!
Přerušte na chvíli sladký sen.
Pojďte ven a zpívejte,
k slavíkům se přidejte."

Vesele se směje slunce zlaté
a vzpomíná na to,
když bylo ještě jankovaté,
zlobilo a nechtělo ven,
to byl potom ponurý den.

Ted' už starší a moudřejší je,
svým náladám směje se jen.
Pochopilo, že vstávat musí
a volno má jen za chladných nocí.

**Barbora Rejnová
ZŠ Doksy**

Melancholie

Pocit'uj
Děšť smáčel kůži mladých dívek
Nevnímáš
Čteš si dál ten stále stejný příběh
Neslyšíš
Lákavé tóny však omšelého jara
Nevidíš
Jak růže květy rozevívá
Nesmáčíš
Své bosé nohy v lukách
Nežiješ
Svou myslí v dávných dobách
Neříkej
Že víš jaké má láska jméno
Podívej
Nad hlavou náhle zataženo
Nešeptej
Vždyť tohle je jak osmý pád
Neptej se
Proč tě stále umím milovat

Aneta Líbalová
ZŠ Doksy

Čtyři slzy pro tebe

Z tvých něžných rtů slyším slova, co říkají se
když místo snů a iluzi přichází realita
Co se to stalo?
Vždyť jsme byli šťastní
A já si myslela, že mě někdo může milovat
Ten pocit mi mohl býti vlastní
Psal jsi mi sladká slůvka, co říkají se
Když máš někoho rád
Teď jsi však ochladl
To je jasné na každý pád
Proč se to muselo stát zrovna nám?
Vždyť jsme byli šťastní
Tak, řekni mi proč?
Tak co se stalo?
Proč to musí takhle končit?
Vždyť to ani nezačalo
Teď se mám s láskou už tak brzo loučit
A plakat pro tebe každíčké ráno?

Lucie Hradecká
ZŠ Doksy

Jako

Jako vítr, který vane do tvých vlasů
Jako oheň, jeho spalující žár
Jako voda, která myje břehy dávných časů
Jako zem, po které chodím sám a sám!

Jako vášeň, která spaluje tě
když náhodou zahlédneš jeho tvář
Jako srdce, které touží po lásce věčné
Jako život a smrt, jež jsou nekonečné!

**Lucie Hradecká
ZŠ Doksy**

Jarní

Co je jaro?
Že by pocit, nebo klam?
Všude, kam se podíváš
uvidíš barevné květy otevřené
a nebe přestane být zatažené.
Začneš mít radost ze života.
Zima byla krásná, ale krutá.
Teď je vše jinak...
Štěňata běhají kolem své mámy,
koťata lezou po střechách,
hříbata cválají po lukách,
radostný pocit mám,
když se na tu krásu
podívám.

**Karolína Ježková
ZŠ Doksy**

Jaro

Většina sněhu roztála už
Za okny není jenom bílo
Za každou ženou otočí se muž
Chceš tu už jaro? Zavolej, vílo!
Třeba ti pomůže, jen zavolej!
A to jaro pro radost nám objednej

Velikonoce jsou tu už také
Kluci mají pomlázky, ale jaké?
Nech se překvapit, vždyť uvidíš
Pro příště otevřít dveře si jistě rozmyslíš!

Mlád'ata se hnedle rodí
Za tlapky je mámy vodí
Tygři, želvy, štěňata
Myšky, kozy, koťata
Brouci, larvy, telata
Proste všecka mlád'ata
Květiny konečně začaly růst
Hlavně nedržte žádný půst
Jídlo v tomto období nejvíce chutná
Říkala mi to zrovna včera paní Putná

Srdíčko začíná každému bušit
Už asi začínám něco tušit...
Co to je? Co se mi proboha hlavou honí?
Že tohleto léto bude nej? Už teď tu všechno voní!

Lucie Beckertová
ZŠ Liberec, Vrchlického

Kdo při mně bude stát?

Kdo při mně bude stát
až poslední anděl odletí?
Možná bych se měla bát
nebo být u někoho v objetí.

Ale kdo mi objetí nabídne
nebo řekne, ať jdu s ním?
Možná mě někdo odmítne
až zeptám se: Smím?

Kdo při mně bude stát
až slzy potečou mi po tváři?
Třeba to budu chtít vzdát
a mé oči se naposledy rozzáří.

Něco se ve mně změní
a já si budu připadat jiná.
Už to není jen o snění
a nevím, či je to vina.

Kdo při mně bude stát
až všechno krásný zmizí?
Budu muset ze dna vstát
a možná mi pomůže někdo cizí.

Co když už tady nikdo nebude
a já sama zůstanu?
To mi pak kousek duše ubude
a už nikdy nevstanu.

Lenka Střihavková
ZŠ Doksy

Luna

Sladké luně slza stéká níž a níž
ty ji však plakat neslyšíš.
Ten, jehož miluje, však nevšimne si,
že pro něj pláče tolik krásy.

Lásku tak nepocítí,
když spadne, do náruče své ji nezachytí.
Pro lásku svou jen pláč jí zbyl,
je těžké milovat, když neznáš cíl.

Můžeme tak říci jen
to, co už není pouhý sen.
Láska je marnost, to každý ví,
také ti mladí a dychtiví.

Lucie Hradecká
ZŠ Doksy

Proč

Proč jsi mě tady nechal
a odešel jsi tak sám?

Proč jsi tolik spěchal?
V srdci tě stále mám.

Proč jsi mě navždy opustil
a nevzal jsi mě s sebou?

Proč sis rakev pojistil?
Já šla bych s tebou.

Proč už tady nejsi
a já tě nemůžu obejmout?

Proč si říkám, kde jsi?
ale tomu jsi musel podlehnout.

Proč v srdci mám žal
bez tebe nechci žít?

Proč jsi to všechno vzdal?
Stačilo jenom chtít.

Proč jsi na druhém břehu?
Tam, kde nejsme spolu.

Proč hnal ses kupředu
a padal pomalu dolů?

Proč nedá se vrátit čas
a vzít všechno zpátky?

Proč nastal poločas
mezi našimi řádky?

Proč se to nedalo zastavit
a dělali jsme chyby?

Proč nechtěli jsme nic napravit
a byla jenom slova kdyby?

Proč nic není napořád
a musí všechno končit?

Proč život má svůj řád
a my musíme se loučit?

Proč už se nikdy nesmíme vidět
a mně se moc stýská?

Proč za slova se musíme stydět
a strach nás získá?

Slovo **proč** si říkám stále a znova
a nevím, kdo mi odpoví.

To všechno jsou jen pouhá slova
ale přesto, kdo ví...

Proč

Lenka Stříhaková
ZŠ Doksy

Všechno se mění

Všechno se časem mění
a ty to chceš zpátky
To co bylo, už najednou není
a teď prožíváš jen hádky

Všechno se časem mění
a život jde pomalu dál
Tohle už není žádné snění
a ty jsi to radši vzdal

Všechno se časem mění
ty však nevíš, co dělat máš
I tvoje sny se změní
své srdce už nikomu nepodaš

Všechno se časem mění
už nic není, dřív jak bylo
Zdá se ti to jako utrpení
po kterém nic už nezbylo

Všechno se časem mění
a nic se nedá vrátit
Možná je to jen překvapení
které musíš splatit

Lenka Střihavková
ZŠ Doksy

Život v sedle

Projíždím se po pláži
a vnímám šumění moře
na hřbetě tvém
můj kamaráde
je mi tolik dobře

Cesta sem, cesta tam
chvíli horko, potom bouře
zahajují cestu naši
výstřelem a trochou kouře

Na slzy v hřívě, úsměvy v srdci
šeptání snů a lež, co mě dusí
zapomenout nedá se
a všude kolem šeptá se
že utíkání před osudem
končí vždycky aspoň studem

Minulost nás prohání
do prémie nahání
po hlouposti zdolání
jsme moudří, avšak zklamaní

O tři roky později
náš pomalý konec sleduji
Poslední slova šeptala jsem potichu
jak kdyby šlo o další prosbu,
hned po díku:

„Tvou rychlost chci mít
a vytrvalost též
a jen doufám
že na mě nezapomeneš“

Tuto báseň jen málokdo pochopí
však smutné psaní je návykové
jako konopí
Proto každého předem varuji
ne před verši
ale před láskou a tím, co miluji

Barbora Šedá
ZŠ Doksy

Tajemství

„POMOC! Prosim. Pomozte mi někdo!“ Zoufalý hlas se z řeky ozýval čím dál tišeji. Nisanka věděla, že pokud tomu chudákovi nepřijde někdo během chvíle pomoci, řeka Nisa ho svým silným proudem stáhne pod hladinu. Chtěla ho zachránit, ano, moc chtěla, ale copak se mohla jen tak ukázat člověku? Vždyť to byla víla. Mohlo by jí to stát život. I ten by všanc dala, ale kdo by se pak staral o Nisu? Vždyť tahle řeka potřebuje víc než kterákoli jiná řeka. Lidé se už o ni dávno nestarají. Asi to nepokládají za důležité. Jenže odpadky se v ní hromadí a hromadí. A všichni mají raději zavřené oči, jen aby mohli tvrdit, že nic nevidí. Nisa není tak krásná, jako bývala. Ale díky Nisance, která se snaží, aby její řeka byla co nejčistší, nevypadá úplně nejhůř.

„Dobře, budu tomu člověku muset věřit. Co mi zbývá? Přece ho nenechám zemřít,“ řekla si v duchu Nisanka. Zviditelnila se, aby ji mohli spatřit i smrtelní lidé, a spěchala na kraj Nisy k tonoucímu člověku pomoci mu vyhrát boj života se smrtí. Svým mocným kouzlem zastavila příval vody, který se Nisou hnal dál a dál, a po vodě došla až k muži. Ten už jen bezmocně ležel na zklidnělé hladině. Vzala ho za ruce a táhla až ke břehu. Jakmile byli na suché, bezpečné zemi, příval vody se znovu spustil. Člověka se jí oživit podařilo. Čekala jen, jak bude muž ležící na zemi reagovat na její vzhled, který jen tak obyčejný nebyl. Z celého těla jí zářily žluté paprsky, vypadala jako chodící krásné slunce.

Muž se posadil a chvíli jen tak nechápavě zíral do prázdna. V okamžiku, kdy Nisanku spatřil, ztuhl, a nemohl ani promluvit. Když se z prvního úleku vzpamatoval, potichu se jí zeptal: „Kdo jsi?“ Víla mu své jméno prozradila. Zpočátku to muž, který se představil jako Jan, nedokázal pochopit. Nebo spíš ne že by nedokázal, on ani nechtěl. Báł si přiznat, že existuje i něco víc než obyčejný lidský život. Nakonec mu ale nezbylo nic jiného, než uvěřit. Poděkoval. Byl vděčný za život. Ale musel něco slíbit. O jejich setkání nesměl nikomu nic prozradit.

Když domluvili, Nisanka vstala, rozloučila se a zmizela v paprscích slunce, které se jí tak moc podobaly... Jan jen zmateně zakroutil hlavou a vypravil se domů.

Pusu na špacír si pustil hned, jak tam dorazil. Vyprávěl o všem, co se mu přihodilo. Brzy se všechno rozneslo nejen po vesnici, ale i do dalších koutů země. Nejdříve nechtěl nikdo Janovi věřit, ale čím více se o Nise a její chráněnce Nisance mluvilo, tím více lidí Janovi psalo, že se s podobnou bytostí setkali. Nejdříve si ti lidé mysleli, že je to jen mlha či něco podobného, ale jak slyšeli o Janovi a Nisance, poznali, že i oni byli také svědky něčeho zvláštního, krásného a nadpozemského.

Nisanka se samozřejmě vše dozvěděla. Řekla jí to řeka Nisa, která na svých březích dost často slychává, o čem si lidé povídají. Bylo jí líto, že ani u jediného člověka, kterému své tajemství prozradila, si nemohla být jistá, že ji nezradí. Velice jí to zabořelo a rozhodla se, že se už nikdy žádnému člověku neukáže. Tím se také

řídila. Lidé postupně zapomínali, jak Nisanka vlastně vypadala. Někteří tvrdili, že měla krásné dlouhé vlasy barvy havraniího peří, jiní zase, že měla vlasy barvy slunce. Pravdu se už asi nikdy nedozvíme. Možná že ale jednou nastane doba, kdy se bude moci lidem věřit. Třeba budou jiní. Třeba už nebudou slibovat věci, které nedokáží splnit. Pak se snad Nisanka zase lidem ukáže. Ale je to vůbec možné?

Lucie Beckertová
ZŠ Liberec, Vrchlického

Práce získala ocenění poroty v kategorii Próza.

Básním, básníš, básníme o přírodě a lásce

Sborník nejlepších prací žáků Libereckého kraje 2006 - 2008

Vydáno v rámci projektu "Máchovský festival v Doksech" za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR Knihovna 21. století a města Doksy.

Sestavily Mgr. Marie Korcová a PhDr. Renata Mauserová

Fotografie: M. Korcová a H. Horčíčková

Kresba na zadní straně obálky Mgr. Jana Zelenková

Grafické zpracování: Renata Mauserová

Vydala Městská knihovna Doksy ve spolupráci se Základní školou
K. H. Máchy v roce 2008

www.knihovna.doksy.com

Tisk: MS Polygrafie, s.r.o., Mladoboleslavská 716,

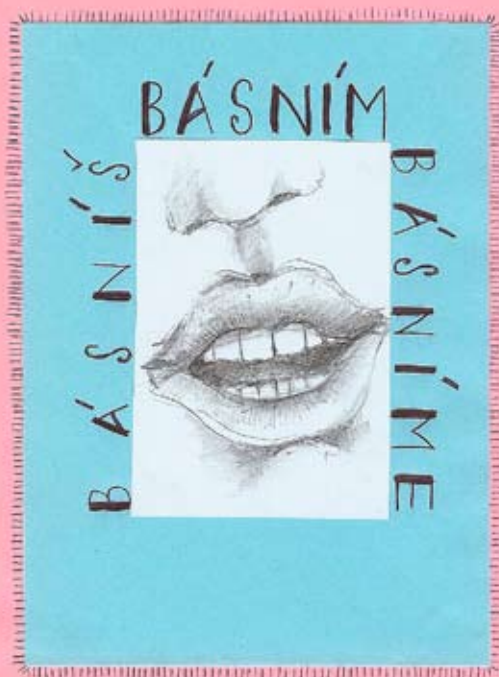
294 21 Bělá pod Bezdězem

Náklad 200 výtisků

Vydání první

*„Vidíš-li poutníka, an dlouhou lučinou
spěchá ku cíli, než červánky pohynou?
Tohoto poutníka již zrak neuzří tvůj,
jak zajde za onou v obzoru skalinou,
nikdy - ach nikdy! To budoucí život můj.
Kdo srdci takému útěchy jaké dá?
Bez konce láska je! - Zklamánať láska má!*

O LÁSCĚ ...
I JARNÍ PŘÍRODĚ

Městská knihovna Doksy

2008